

Petre Curticăpean
MOFETE DE FOC

**În atenția difuzorilor de carte:
Timbrul literar se virează la
Uniunea Scriitorilor din România,
cont RO 44 RNCB 51010000 171 0001 BCR, Unirea**

Petre Curticăpean

MOFETE DE FOC

Editura Nico

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CURTICĂPEAN, PETRE

Mofete de foc./ Petre Curticăpean, Târgu-Mureș,
Editura NICO, 2012

I.S.B.N. 978-606-546-216-8

I. Marica, Valentin (Pref.)

II. Băciuț, Nicolae (Ed.)

821.135.1-1

Coperta de Nicolae Băciuț,
Fotografii copertă și ilustrații de Ioan Astăluș

Editura NICO

Lector Nicolae Băciuț

Apărut 2012

Copyright© Petre Curticăpean 2012

Toate drepturile rezervate

Format 16 /61x86, coli tipo 5

Tiparul executat la

SC INTERMEDIA GROUP SRL

Str. Cuza Vodă nr. 57, Târgu-Mureș

România

Cuvânt înainte

Poetul, de data aceasta, se oglindește fără ocolișuri, sobru, insistent, în *apele poeziei*. Stările poetice amprentează esența ființei, devenind fără-de-sfârșitul din „văile sufletului”. Pribegia – „*voi continua să pribegesc*” – îi clarifică poetului, salutar, felul de a fi. Poemele devin, astfel, arte poetice, mărturisiri ale „slujirii cuvântului”, întru înțelegerea de sine. Versul este investit cu forță demiurgică, îndreptând „jocul între umbră și penumbră”, decantând, așadar, fețe ale luminii, căutând, blagian, „*cât mai multe / din cele aflate / sub pecetea tainei...*”

Poezia de acum a lui Petre Curticăpean este una a împăcării cu propriul gând și propriul cuvânt, o poezie calmă, a peisajului interior, a întrebărilor târzii, poezia *visătorului* ce știe că *nescrisul* e imens, că fiecare literă, recuperatoare, poartă „sens și rost”. Pe de altă parte, eul poetic nu omite peisajul exterior, cel al primejdiilor și expresiilor urâtului, salvându-se, dintre alveolele „bizare de metal și piatră”, prin poezie. Poetul își mărturisește evadările; cele încărcate de semnificație, de ecou, fiind cele în vis și „rugă”.

Poezia lui Petre Curticăpean primește, prin placheta de față, adâncimi de afectivitate, limpezime metaforică și un blând dramatism. Poetul trăiește sentimentul acalmiei, dar și al neputinței, bucuria cuvântului, dar și spaima în fața acestuia, iluminarea

prin cuvânt, dar și apăsarea „apei tulburi”, *aromele* universului, dar și viespii, Șarpele, Balaurul. Poetul își dezvăluie, mântuitor, precum în murmur de spovedanie, și netezimile și asperitățile. Versul mustind poetic și versul frust coexistă; căci poetul rămâne îmbinarea misterioasă a celestului cu teluricul.

Sentimentul timpului – al *timpul care nu mai are răbdare* – este acut trăit în poemele lui Petre Curticăpean. După parcurgerea unor instanțe poetice, prin „bucurii ascunse”, nașteri și renașteri, mirări și îndoieli - „*tot mai șuie-mi pare ziua ce vine*” - se conturează, *in crescendo*, amurgul care va perpetua numele poetului sau îl va amuți: „*surâd la ideea / aceasta, socotindu-mă / prețuit de cineva... / Dar, oare așa va fi...?*”

O întrebare ce-i acaparează poetului numele și opera.

VALENTIN MARICA

mofete de foc

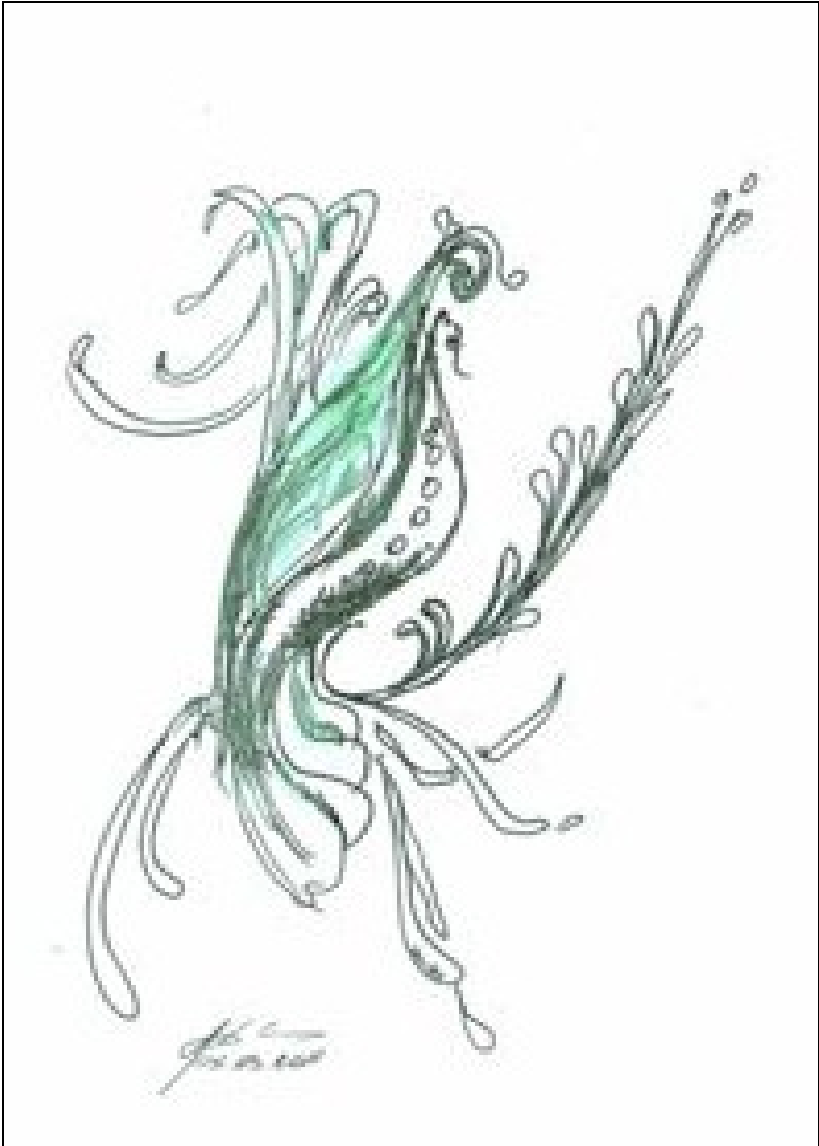
poezia
din mine
simt cum se revarsă
peste toate
văile sufletului
mofete de foc
sintagme sfinte
pe care nu le pot
opri
- și nici nu-ncerc -
le simt
cum mă-mpresoară
într-un teluric
dans tematic
ordonat doar
de forțe oculte
născute din sferele nopții
moment în care se cern
pulsățiile zilei
și-adorm târziu
în aceeași tornadă
ce nu se sfârșește
- din fericire -

imagini

cohorte de imagini mă înconjoară-n văi
dar n-o să-mi fac din ele chip cioplit
nimic nu m-abate de la țelul final
acela de a ajunge la casa părinților
acolo se întorc toate drumurile
să se adape spre a merge mai departe în
aventura continuă numită viață
voi continua să pribegesc
până când voi mai găsi
ieșirea din fundătură
oricâte eforturi
vor încerca drumurile

întrebări indiscrete

cine mi-aruncă amintirile
la un coș nevăzut?
și de ce?
mă gândeam să le mai trăiesc
de-o fi posibil
până când?
cine știe
oricum or fi, amintirile
mă fac să cred că
le-am trăit cândva

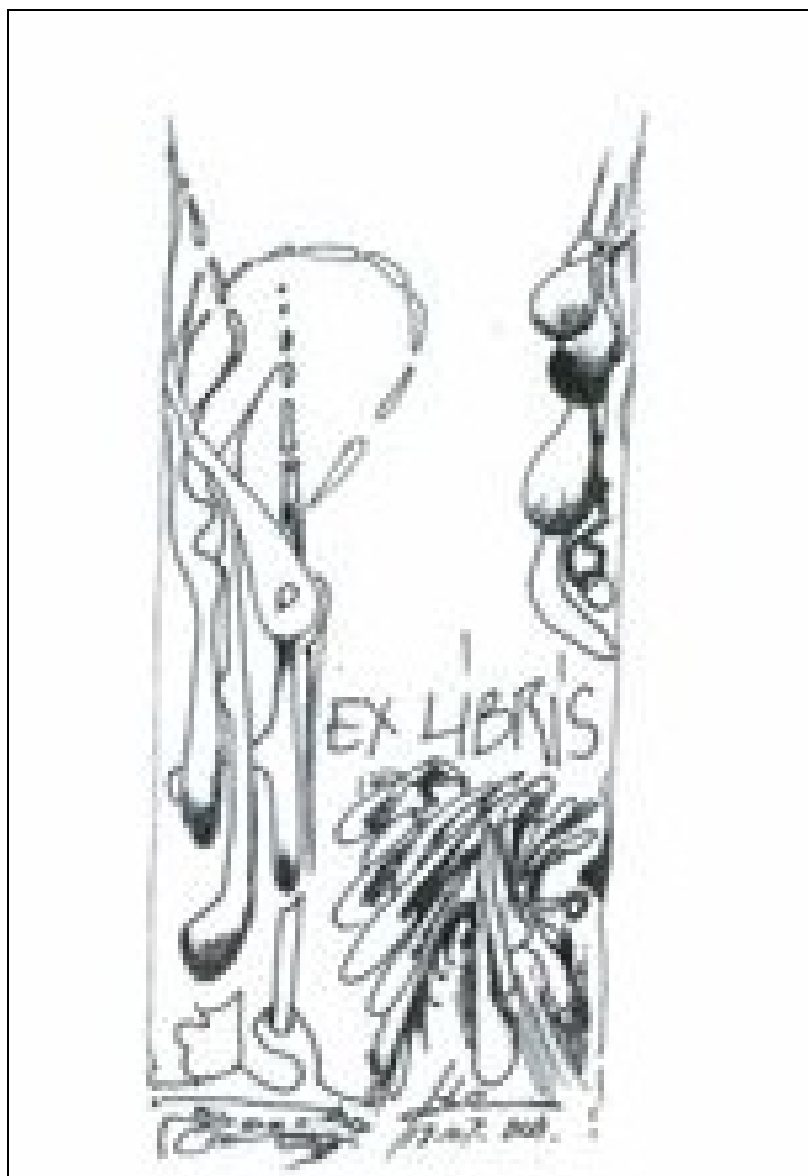
labirintul

cu fiecare vers
pătrund în mine
în labirintul fără capăt și
am satisfacția
că reușesc
- sau cel puțin îmi închipui -
să mai deslușesc
rolul meu de
a mai îndrepta pe
unde va
jocul
între umbră și penumbră
îngenunchez
în fața misterelor
căroră încerc
să le dau strălucire
prin cazna mea
trudnică
osârdie la palatele
cuvântului

slujirea cuvântului

mă întreb
și nu o dată,
cu reproș,
de ce nu mai am
și alte preocupări
decât slujirea cuvântului?
oare
e chiar atât de greu de înțeles
că poetul,
cu fiecare nouă poezie
nu face decât
să contureze
propria imagine,
propriu-i chip,
atât de fragmentat
încât nu-l mai
recunoaște nici măcar
poetul însuși.
el se hrănește
din seva sfântă
a propriei vieți.
sau, cum glăsuia maestrul,
"sfânt trup și hrană sieși"
hagiul
de sub pereții
mândrei Isarlâk
sunt eu
conducându-mi corabia
printre primejdii
și bucurându-mă
când mă întâlnesc.

mă trezesc,
îmi fac zilnic
porția de baie
în mulțimea
ce m-așteaptă
cu speranța
că le voi aduce mai aproape
malul în care să se mai
sprijine
o vreme
dar,
de fapt,
nu fac
decât
un joc secund
de luciri-străluciri
joc de oglinzi
plasate la întâmplare
în apele fără sfârșit
la
cumpăna de
zenit
mă mai alin
crezându-mă
sol inspirat
împrăștiind lumina
în jur
mă mint?
n-aș vrea
să mă trezesc
descoperind-mă
singur.
Doamne ferește!

semeț

mă așez
ca un luptător
înrațit
în propria-mi aromă
în care, zilnic,
minotaurul
- cuvânt fermecat -
mă așteaptă
pândindu-mă
cu viclenie
nu mă pot apropia
prea mult
mereu trimite
spre mine
razele arzătoare
ale metaforelor
căutându-mi slăbiciunile
mă bucur când
găsindu-l adormit
sau prefăcându-se,
îmi permite
să-l privesc
și să-l admir
în toată splendoarea.
mai rar
ce-i drept,
dar mă bucur
ca un nou născut
de acest
exercițiu
de admirație.

toamnă pe alei la Vatra Dornei

se lasă toamna blândă peste dealuri
un soare pal se mistuie discret
lăsând visarea să se scurgă-ncet
peste uitate vise, idealuri

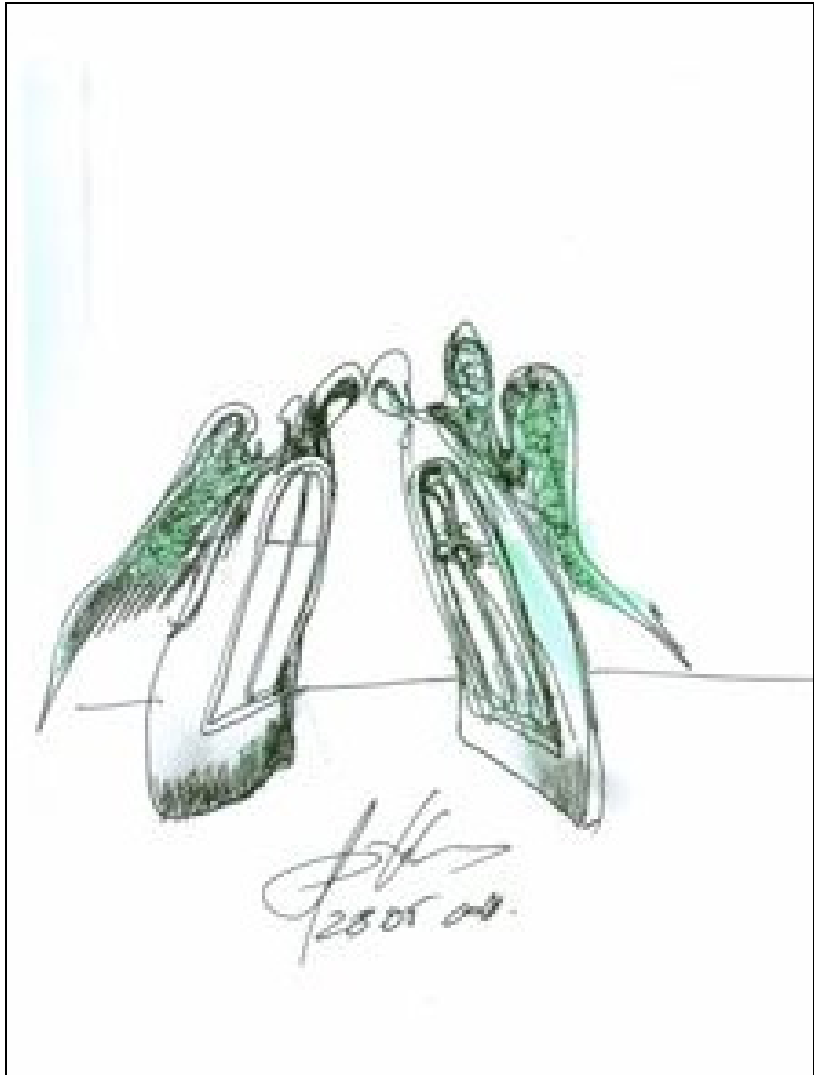
pe dorne norii-și fac cărări hoțești
și serile-s mai reci pe la răscruci
întârzie domnițe ștregărești
privindu-se agale, cu ochi dulci

prin parcul uriaș se-ncing idile
și veverițe se momesc cu nuci
pe-alei ce plimbă tinere copile
pândite, curios, dinspre uluci

mă pierd în taine, martor indiscret,
și mă ascund în mine, nepătruns
în fața colii redevin poet
pierdut în Dorna sfântă și ascuns

soartă

cine
mi-o fi ursit
Doamne,
soarta visătorului
acum, târziu,
când clopote
s-aud
în amurguri?
ce-i drept
am adunat
într-o viață
atât
încât aş putea
să mă bucur
doar
paznic la pătulul
cu roade,
liniștit,
tihnit.
și totuși
sînt
că mai am
încă multe de făcut
și n-aș vrea
să mă apuce
însurarea
și să nu fi văzut
cât mai multe
din cele aflate
sub pecetea tainei

vis

adormiri
mă-nconjur seri
înspre ieri
spre-alaltăieri
rup în vânt
legământ
agățându-mă-n cuvânt
și trezindu-mă buimac
în minune
de iatac
noaptea când
atârnă-n vis
tot ce a rămas nescris
și uitate, în amurg,
privegherile se curg
zdrențe palide
de viață
disipate-n vraf de ceață
unde-i somnul liniștit
picurând din infinit.
mă trezesc brăzdând poteci
către liniștea de veci.

sens și rost

Maica Domnului mă știe
risipind împărăție
la izvor de apă vie
deslușită din vecie
singur bat cărări ascunse
către taine nepătrunse
singur mă-ndulcesc murind
chipul serii să-l cuprind
căutând pe sub peceti
rândurile de vieți
să le dau un sens și-un rost
poate-altfel de cum au fost
dar să știu că-s ale mele
să mă-păunez cu ele.

viespi

privesc de sus
oraşul ce se-ntinde
mult mai departe decât
pot ochii mei străpunge orizontul
oamenii
par viespi ieşite din
alveole bizare de metal şi piatră
nu ca să adune ceva miere,
ci doar să înţepe.
e-atâta duşmănie
în zborul lor agitat
încât te duce mintea
spre bolgii de infern
biruite de spaime
şi sfâşieri

tarantela

liniștea se sparge așchii
risipite pe trotuar
tresărind sub colb de aștri
tot mai stins și tot mai rar

nimeni nu-mi întinde-o mână
trec prin burgul secular
unde liniștea m-alină
în plictis crepuscular

nici un vers nu-mi crește-gând
plâns, cuvântu-i solitar
mă aprind citind un rând
tot mai trist și tot mai rar...

"eram mult mai prost pe-atunci"
pe când mai visam hoinar
și mi-e dor de seri prelungi
tot mai trist și tot mai rar

migrenă

agreste cărări strânse-n parc afluiesc
sub cornul de lună cocoțat pe-un balcon
murmurând rugăciuni ticluite lumesc
spre-un cer ascunzând enigmaticul Domn

troiene de alb pregătesc înnoiri
la cumpeni de leat obosind muribund
cerșind să se-nchege vetuste-așteptări
dospite în traiul infect și imund

nimic nu sporește speranța pe fus
și trec prin palate duhnind de orori
cu craii-adormiți spre zori ce s-au dus
în zări neștiute pierdute-n ninsori

târziu mă trezesc dintr-un somn amețit
mă mistui și gem de-un remember durut
și colcăie-n juru-mi aceleași plăceri
desprinse-n vieți dintr-un cald așternut

din tenebre de nori mă privește uimit
bătrânul oier după turma-i cântând
aplecat peste fluier, mustăcind plictisit
și urcă spre cer tânguiri de colind.

lecturi la capăt de dig

în
grădinile cu leandri
cu muzici estomplate
în diluviul
de frunze veștede
acolo unde lacrima scrisă
ascunde "locul de dincolo se toamnă",
acolo unde-i un hybris de dragoste
de dor și de singurătate
îmi târăsc pașii
hieratici, obosiți,
visând
la "ceaiul amanților" din
umbrele verzi
ofilite acum, visând
după Transilvania mea
ruginie și plină de
farmec
nimeni
nu mă cheamă înăuntru
unde doar fantasme bocesc
după Pena Corcodușa
pierdută în noapte.

lacrima

în
oraşul
viespar întins
pe cele două maluri
acoperit în întregime de
mizerii aruncate de cine ştie
nu se văd feţele oamenilor îmbrobo-
dite în tristeţi suferind după cei duşi
departe, lasându-şi familiile monoparentale
râul îşi sporeşte apele cu lacrimile ce brăzdează
obrajii copiilor după cei plecaţi la muncă
aşteptând "reîntoarcerea orei". o fată
în pragul majoratului oftează
după tăticul ei dus in
"cele ţări străine".
atât

somn agitat

visez
mereu că mă presează
timpul.
am senzația
ca trebuie să urc
să urc mereu
pe crengile unui copac
căruia nu-i văd
vârful.
mă trezesc obosit
cu sentimentul neputinței
și mai ales stresat de
efortul sisific
de a o lua mereu
de la capăt.
de fapt
și nopțile-s prea mici
pentru o astfel
de ascensiune

rugă

limpezește-mi, Doamne,
apele în care înot
cu puterea pe care
mi-ai dat-o
să trec pe celălalt mal
și să mă odihnesc
privind retrospectiv...
atâtea bulboane
sunt așezate în cale-mi...
m-ai purtat printre ele, Doamne,
și-ți aduc mulțumiri
asa cum pot
cele mai calde
sunt pentru că m-ai învățat
să înot

pagina albă

o pagină albă
îmi pare
o gură hulpavă
cascată să mă mistuie
de aceea
o privesc doar
cu coada ochiului
și însăilez
- pe ea -
cuvinte cărora
le vrăjesc
să fie cât mai mlădii
și să spună
prin vraja lor
puterile oculte
cu intențiile lor
devoratoare
cea mai mare bucurie
e atunci când
pagina vibrează
surâde și cântă
muzica divină
a unui vers inspirat

destin

că am fost un nemernic
irosindu-mi timpul
o știe o lume
ce-n preajmă mi-a stat
și n-am înțeles nici acum
dacă m-a compătimit
- chiar tăcând -
sau dacă s-a bucurat
că nu mi-am folosit
cum trebuia
talantul
ce mi l-a dat
Creatorul

joc

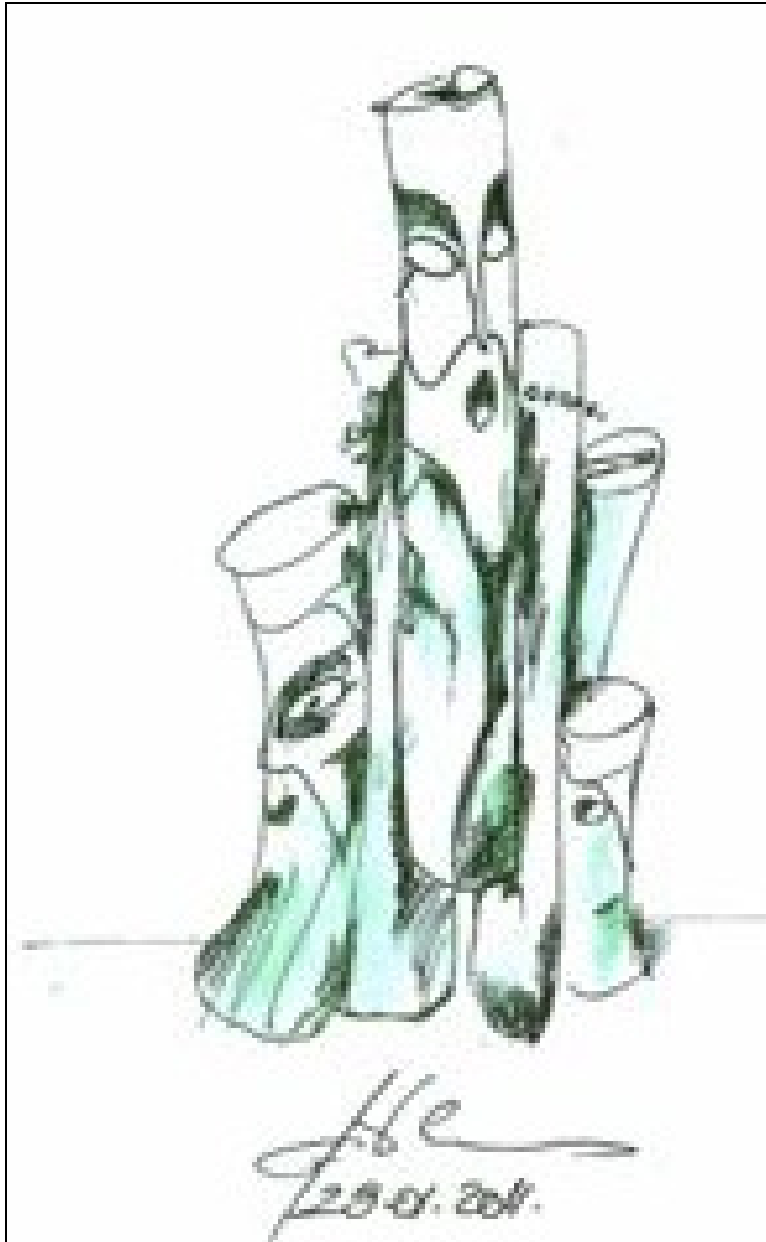
plăceri dormitau în expresii gestante
stând gata să iasă din jgheaburi de crin
pe când forfoteau în clișee savante
gândiri plămădite pe margini de scrin

robuste roiri drumuiau ape-n vid
repetate domestic pe-un bizar alfabet
pe când plănuiau sub un soare perfid
să preia străluciri pe-un absent șevalet

lăcuste de gânduri cădeau cu aplomb
sărind panicate la timpul trecut
pe când mestecau pe la colțuri de romb
infinite fragmente - aplecate pe scut

apocalipsă

și vom începe curând vântoarea de capete
pe care le vom pune să se uite-napoi
spre zilele în care și-au pierdut omenia...
vom începe să facem trierea
și să-ndepărtăm orice lest din corabie
ca s-o lăsăm să zboare mai repede
spre înalt
tu
să ai arma întinsă
cu degetul pe trăgaci
și nu lăsa să-ți treacă prin față
minciuna, viclenia, lenea,
impostura, lașitatea
ticăloșia, desfrâul
dar nici
lingușirea, tupeul, egoismul,
vanitatea și altele...
impușcă, fără milă, aceste
animale rămase din preistorie
ce ne pun la picioare obezi

rondel

cine seamănă amurgul
peste liniștile mele?
cine deapănă prelungul
zilei scos din roșii gene?

spre apus freamătă murgul
stârnind nopțile acele
cine seamănă amurgul
peste liniștile mele?

din demult revine bardul
zvârcolirilor rebele
petrecând în taină crugul
celor toate ale mele

cine seamănă amurgul?

pace

creionam icoane sure
prin afundul de pădure
urmărind năluci de ceață
vis ce seamănă a viață

răsunau pierdute-n iarbă
liniști lungi tăiate-n salbă
veștejite de dorință
spre pierduta lor ființă

petice de pălămidă
cu alura lor silfidă
zburau - înger sau păpușă -
pe sub frunza jucăușă

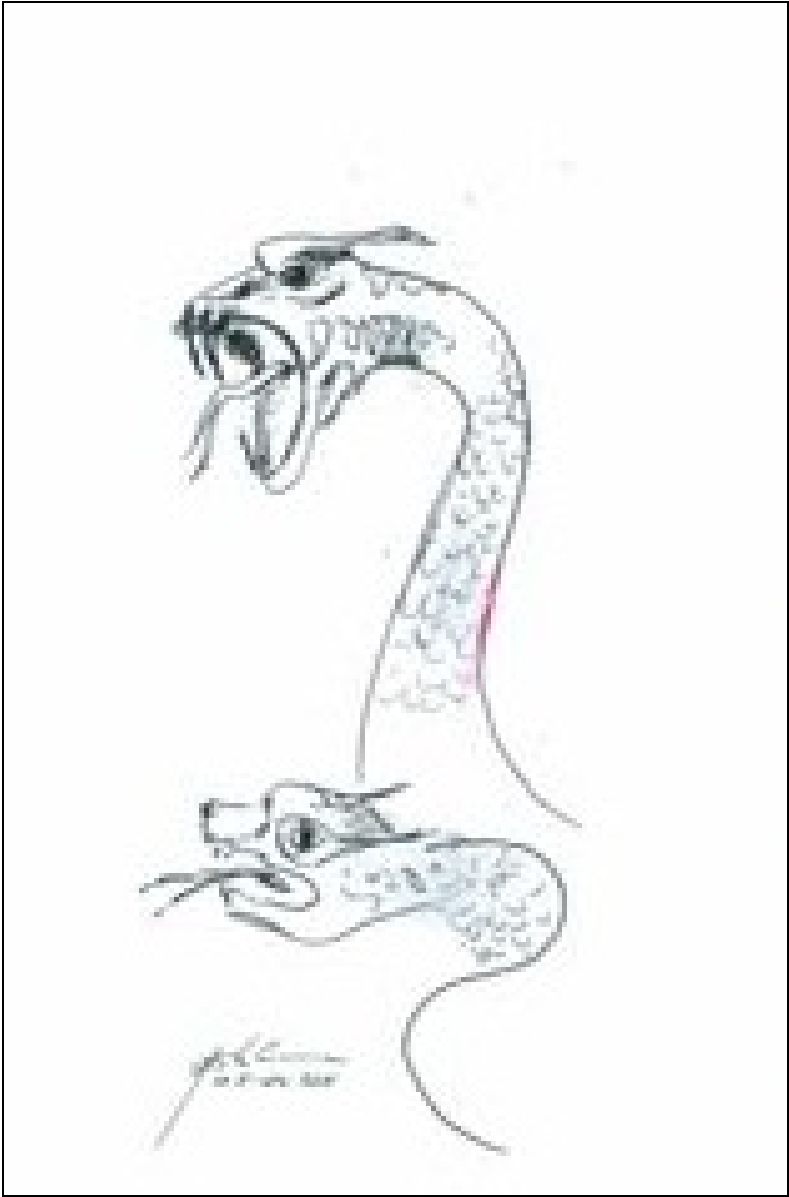
ierburile colorate
par petale destrămate
dintr-o negrăită șoaptă
rod dintr-o minune coaptă

Îți amintești

îți amintești
pe malul mării
amurgul își poleia sfinții
și noi iubirea
o-necam în largul mării

îți amintești
pe munți
focurile -
își dăruiau
menirea cerului
iar noi, iubirea,
o trăiam aieva
pe munți

îți amintești
câmpiile noastre verzi
unduiău în cercuri blonde
aroma pământului...
te-am întrebat: vezi?
și mi-ai răspuns:
ce crezi?

șarpele

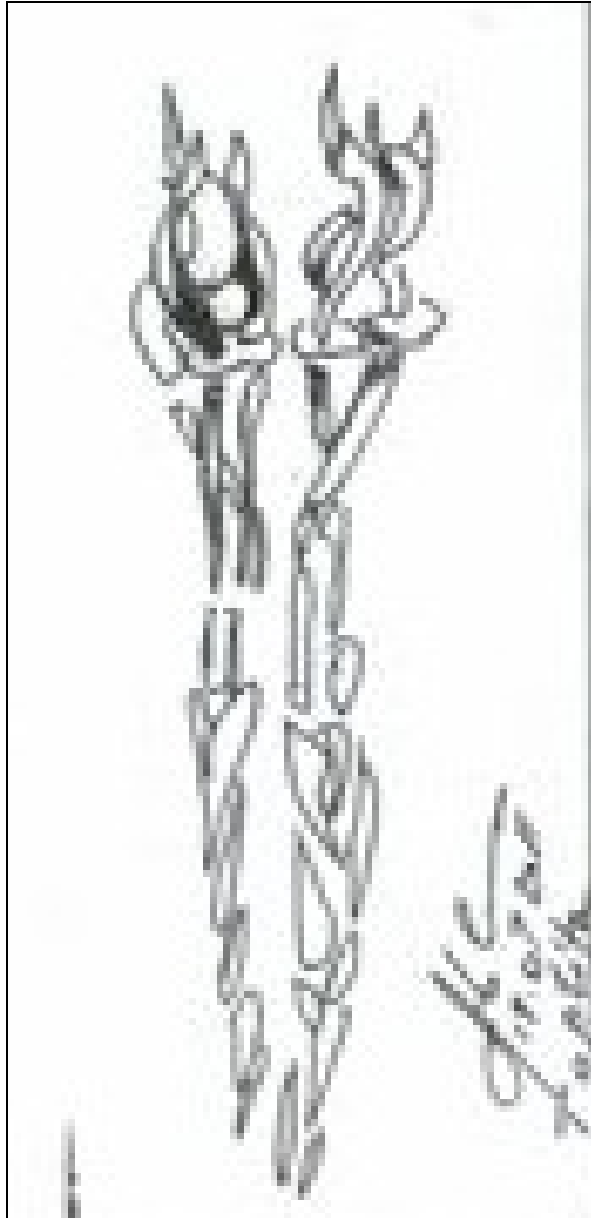
vegetează în sufletul meu
un șarpe
de pe vremea când
a chemat-o pe
bunica mea Eva
să-și ia perechea de mână
și să-i facă în ciudă Preasfântului.
șarpele, cu glas
- ah, ce glas -
mă cheamă să-i trec
cât mai des pragul altarului
cu arome de viță
să-mi culc pe genunchi capul
tuns prea devreme
sau în brațele iubitei
ce-mi toarnă.
toarnă-mi Eva
(nu știu cum te cheamă,
dar mi-e indiferent
căci la fel ca strămoașa-ți
te mlădii fierbinte),
toarnă-mi și
spune-mi povești
să m-adormi
ce-o mai fi
nu contează căci
toate curg spre același
sfârșit.
toarnă-mi dar
lasă-mă să mă joc
cu bucelele-ți

zeiță

legenda ne spune
că, demult, demult,
zeița
i-a pus pe
limbă fiului
ei, Orfeu,
trei stropi
curați de rouă
și a rostit
o vrajă
hărăzindu-i
să poată
alcătui
stihuri
iar vorbele
să-i curgă
din gura lui
ca mierea
- ce-i drept -
și pe la noi
rouă se găsea
din belșug
pe toate cărările
tocmai de aceea
nu înțeleg
de ce nu
s-ar fi repetat
misteriosul procedeu ??
pesemne
nu se mai știa
vraja ...

bucurii ascunse

nu puteam să sufăr
anatomia spațiului vid al tăcerii
ce domnea în jurul tău încercând
să te claustreze ca pe un obiect
inútil sau chiar periculos,
- în contact -
aș fi vrut să sfărâm lașitatea acelor
ce, fără să guste din mărul oprit,
se sperie și-l fac dispărut
și pentru ceilalți
parcă de teamă să nu li se termine
sămânța de sfinți.
deși, din țării, în clipe de
stranie singurătate,
venea un chip
ce-mi făcea cu degetul
în semn de reproș
și, poate, de amenințare,
mie-mi plăcea să mă bucur
de geometria trupului tău de liană
pe care nu știam unde începe
o linie, și unde se termină, deși
îmi purtam mereu buzele
de-a lungul lor și nu le mai sfârșeam
o luam de la capăt
și-mi părea că timpul
s-a oprit în loc
și noi
ne iubeam.

concurs

am văzut in ziar, deunăzi,
că s-a scos la concurs
un post de arhivar
și mi-am zis:
acolo-i de mine.
mi-ar plăcea să am
o arhivă de suflete,
o arhivă de sentimente
și straniu, de inimi,
să le intorc
din când în când
de pe-o parte pe alta
să le înregistrez
că există
și să înregistrez tot ce
timpul a însemnat pe ele
până ce, în final, voi avea
o arhivă întregă
de amintiri.
nici nu știu
dacă nu mi-ar plăcea
să-mi țin arhiva
la răscruce de vânturi
să mă bucur sau
să sufăr cumplit
când vreun exponat
ar putea să-și ia zborul.
aș avea, oare, vreun merit?...
sau doar acela de-a fi avut puterea
să renunț la el?...
dar știu că nimeni n-ar avea curajul

sa-mi dea pe mână o asemenea arhivă
și atunci
cu părere de rău
nu m-am mai prezentat
la concurs

catren

însemnele stihiei sunt scrise... în stihie
de ce o poezie se scrie pe hârtie
când tot ca ea-i barbară, năvalnică și rea....
mă ierți, iubită dragă, tu, poezia mea??

odihnă

la troița din codri
s-adună în sobor
păsările
să-și povestească-n tăceri
tot ce-au văzut
în zborul lor
pe deasupra
lucrurilor.
se-ntrec în gândurit
- șoaptă de vis -
veghindu-și una alteia
somnia

uimire

sunt tot mai singur, Doamne,
și tot mai părăsit,
nu mai găsesc un reazem în nimic
zadarnic mă frământ
bătut de gânduri
ca tot mai șuie-mi pare
ziua ce vine
și nu-și mai găsește
suport și sevă
în cea de azi
cine-mi tulbură
zilele din urmă ?
cine mă desprinde brutal
de cântec, de rime, de tropi?
și mă alungă-n derizoriu?
mă doare
că zilele mi s-au scurs
prea sterpe pentru
visele mele
bolnave
de cântec
cât de departe
am ajuns de mine
o, Doamne.

întâmplare

mi s-a mai copt un gând
și a căzut
în niște bălării.
putea să cadă măcar
într-un strat cu flori
sau într-un drum...
în calea ta...
sau a tuturor...
așa, la ce-mi folosește oare?...
și, poate, era
un gând bun...
poate...

ți-aș fi...

n-am apucat să-ți spun
toate câte voiam...
te-am văzut pregătită de drum
și te-am lăsat să pleci
cum ți-ai propus...
n-am crezut,
dar nici nu voiam
să mă opun
unui fapt împlinit.
te-am lăsat să alegi
și-ai ales...
oare ești mulțumită?...
ți-aș fi așezat în drum
covor de flori
sau măcar de speranțe...
ți-aș fi cules petale
să-ți faci calea plăcută...
ți-aș fi...

sosim

de pretutindeni sosim...
cu idealuri, cu vise...
cu o foame nepotolită...
ne așezăm la o masă
dar locul ne pare străin...
și bucatele sunt pentru cei invitați
care, și ei, își caută locul zadarnic...
ne ridicăm, căutăm, încercăm...
când ne găsim, în sfârșit,
locul nostru, al nostru,
ne dăm seama...târziu...
că masa e încheiată demult
și trebuie să ne retragem
pentru a lăsa locul altora...

mi-e frică

s-au spânzurat tăcerile-n înalt
și-n țintirim un greier plânge nins
un vierme cearcă-n roca de bazalt
să-și facă drum și nu se dă învins

mi-e frică să privesc la cele zări
un vag ecou prelinge vămi ce nu-s
renasc aieva dinspre învieri
comori de stele-ntoarse spre apus

rumori mă-mpresur, de apocalips,
pătate clipele se sting în noi
treieră vântul dinspre necuprins
regatul dintre arșiță și ploi

amintiri, amintiri...

cândva
am vrut să scap
de amintiri...
le-am pus pe apă
și le-am trimis departe...
așa am crezut
că-s vindecat de trecut...
au început să apară
altele care nu-s deloc
mai frumoase
decât cele dintâi...
mi-am zis că
de data asta
nu le mai arunc
întrucât
sunt convins
că viitoarele
vor fi
și mai neplăcute

destin asumat

s-a adunat în mine-atâta cânt
și-atâtea versuri și-au găsit cărarea
aduse lin pe strunele de vânt
în clipa când mijește înserarea

mă culc în vers zglobiu și cadențat
și mă trezește-același vers în noapte
s-ascult cum gânduri la fereastră-mi bat
spunându-și fiecare doru-n șoapte

în zori de zi aceeași tropi visez
când mă trezește-mbujoratul soare
aceleași rime-n minte-nsăilez
și le revăd mereu pe-aceeași boare

simt că renasc și fiecare ceas
din viață-mi fac o caldă simfonie
căci peste tot și-n fiecare pas
în mine port doar cânt și poezie

mă răsfăț

mereu mă răsfăț
cu gândul că ceea ce fac
va interesa și pe alții
citindu-mă...
surâd la ideea
aceasta socotindu-mă
prețuit de cineva...
dar oare așa o fi ?...
oricum, parcă
mă simt mai bine așa...

mă lepăd

cumpănesc mereu
ce e bine și
dacă-mi priește
mie sau altora
stau de vorbă
cu mine și-ntorc lucrurile
pe toate fețele
iar dacă nu
mă satisface răspunsul
mă lepăd fără regrete
de proiectele
respective

miracole

trăim
o viață
de miracole
ne asaltează
de pretutindenii
ziua noaptea
aștrii ne veghează
drumurile
și visele
pământul dă
viață și hrană
prin fructe și legume
prin apa necesară
vieții
iubirea speranța
sunt alte minunate
miracole
viața e un miracol

Ardeana felyantolo' - Suprat-pit. biyografi

balaurul

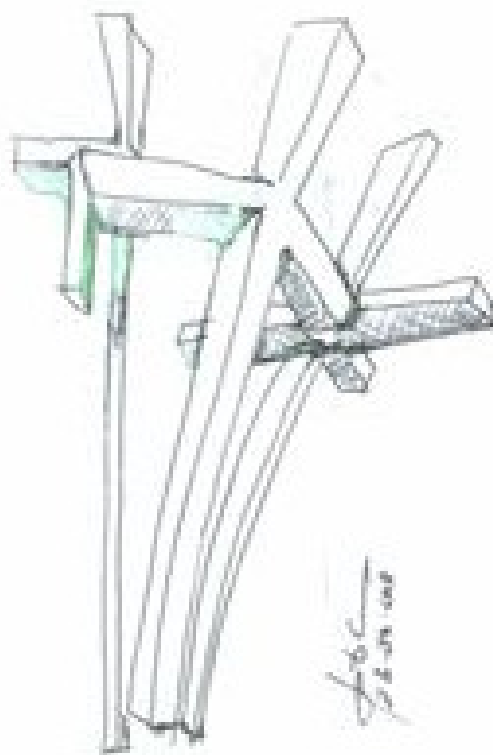
mă zbat
ca hercule
să scap de șarpele
cel cu șapte capete
care îmi barează calea
spre tine
fac eforturi disperate
spre a scăpa de obsesii
fac ocolișuri pentru a-mi
ascunde adevăratele intenții
dar balaurul nu poate fi
adormit cu povești
treaz tot timpul
și nici nu știi tu
poezia mea
cât mă bucur
când te-ntâlnesc
întâmplător

zbor

mă imaginez
că
brațele-aripi
mă poartă într-un
zbor maiestuos
sub cerul de peruzea
al poeziei
mă ține departe doar
teama de a nu mă
aproția prea mult
de imensitatea
albastră
și să mi se
topească icarian
ceara aripilor
totuși
nimic nu mă face
să renunț
la zborul meu
atât de frumoasă-i
deschiderea ce-o simt
și pătrunderea
în taine
că riscurile
îmi par
ne semnificative

asfințit

când soarele scapătă
spre apus
mai privește o dată
înapoi
parcă vrea
să-și întărească
în memorie
cele văzute
peste zi
să-i rămână ca amintire
pentru ca
mai târziu
să le povestească
nepoților

Handwritten signature and date: 1988-1989

Знает. Мислені профеталіи -

cerneala

mi s-a împrăștiat
cerneala cu care scriam
pe coala de hârtie
transformându-se
într-o uriașă
baltă
și-mi era cumplit
de frică să nu
mă înghită cu totul
până acum
foaia mi se părea
o gură hulpavă
acum și cerneala
mă sperie...
până când ? ...

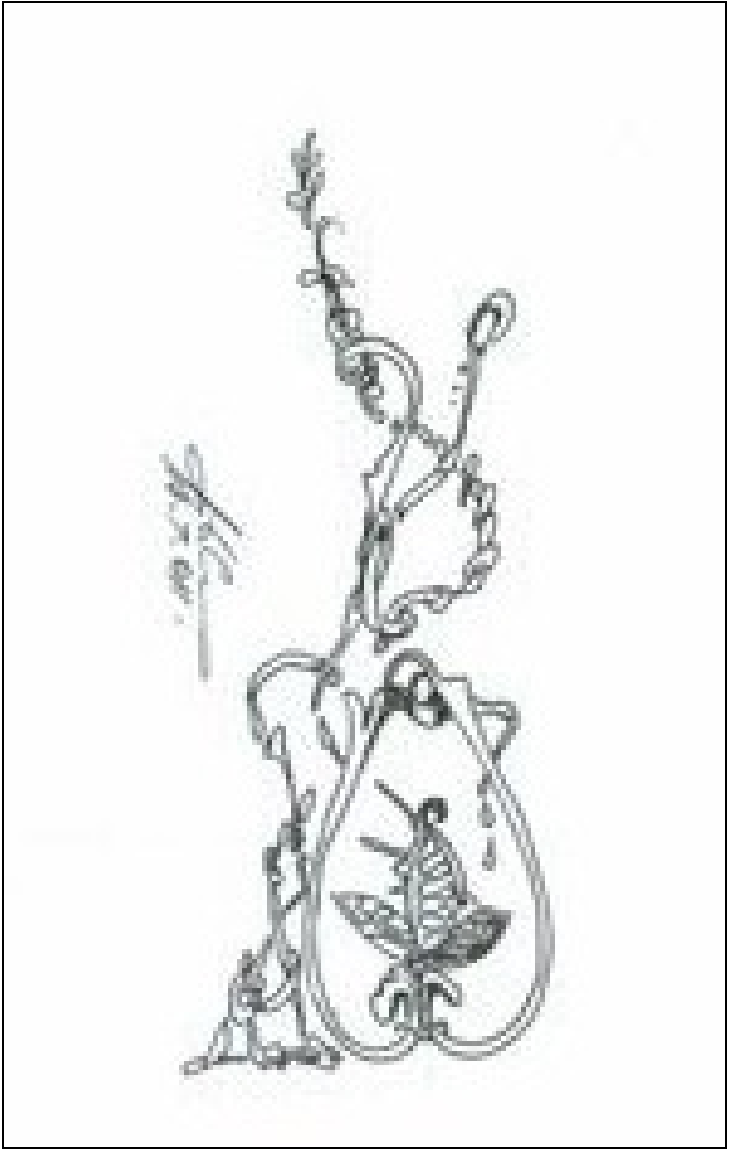
cădere

e primăvară
gândurile o
iau razna
și adesea
uit lucruri
elementare
spre exemplu
mai ieri
am uitat
să pun punct
după ultimul vers
acesta fiind
cel mai de jos
mi-a căzut

norocul meu
că l-am
agățat în cădere
și l-am așezat
la locul lui.

gri

parcă am abuzat
prea mult
de plăcerea
de a schimba
ziua în noapte
și invers
prea mult
întârziam în
nopti târzii
să consemnez
cele văzute
în zilele tumultuoase
ale unei existențe
agitate
așa se face
că de o vreme
albul nu mai e alb
negrul nu mai e negru
și totul în jur e
un fel de gri
supărător
ca o apă
tulbure

meșter

mă vreau
meșter priceput
să
curăț,
să aduc la limpezimea dintâi,
cuvintele
atât de tocite
de uzul diurn,
în miile de ani
și infinite guri
care le-au maculat
fără să-și dea seama
- chiar fără să vrea -

nu voi recurge
la chimicale
ce-ar putea distruge
iremediabil
țesăturile
fragilității lor
imperiale

în șirul grămăticilor
și-al dascălilor
din stirpe mănăstirească
mă așez
- stoic -
cu uneltele-reguli
de cultivat limba
spetindu-mă la
redobândirea strălucirii

din vechile urice
scrise de domnii neamului
și lăsate
moștenire.

mărturisire

aș vrea, cândva,
încă nu m-am hotărât
să mă așez
în genunchi
în fața mea
(în fața ta
nu îndrăznesc, Doamne,
deși tu ești mult
mai bun și
mai milostiv)
și să mă mărturisesc
n-am găsit însă
timpul necesar
întrucât pentru
un asemenea
eveniment mi-ar trebui
să-mi iau un concediu
îndelungat
ori eu am probleme
diurne
foarte serioase
de rezolvat
nu mă pot
rupe de îndeletnicirile
diurne
așa încât voi amâna
până data viitoare
care, poate,
va veni cândva

ne-am întâlnit

ne-am întâlnit
într-o casă acoperită
cu zori de zi
sus, pe o pantă
de pe care se vedea
întregul sat
sub cerul de cleștar
privind răsăritul
ni se părea
că, pentru noi,
începe o nouă viață
căreia îi vom da
preaplinul din noi
cu toată ardoarea
tinereții noastre
ce ni se părea
atunci
fără sfârșit
tinerețea n-a fost
fără sfârșit,
așa cum am crezut,
dar visele ni
le-am împlinit
așa cum am crezut

zadarnic

nu știu ce se întâmplă
dar simt că nu-i mai înțeleg
pe cei din jurul meu
ba chiar nu mă mai înțeleg
nici pe mine
de multe ori
nu-mi vine să cred
că m-am închis
atât de mult
în mine
încât să nu mai
pot pricepe
pe alții
sau este doar
o impresie ?...

vise în cui albastru

iarăși
mi-am agățat visele
într-un cui albastru
trezindu-mă
m-am gândit că astfel
voi putea să mi le
duc mai departe
...vise deșarte...
am pățit
ca de multe ori
în viață
când drumurile
s-au sfârșit
în cotloane...
și ce e mai neplăcut
e faptul că
acele vise-drumuri
erau cele mai
ispititoare

hârciog

mă simt ca un hârciog
cu genele lipite
scormonind fără răgaz
spre ceva
ascuns pentru toți
descoperit doar de mine
pentru fericirea
și liniștea mea
visez
la clipa
când galeriile mele
vor străpunge
adâncurile întunericului
acoperindu-mă
de lumină.
aceasta mă mai
ține treaz
iar visul
visul meu
devine viață

recital

dimineața am deschis
un ochi, apoi celălalt
ca să las
să pătrundă în mine
prin ferestrele sufletului
lumina și căldura de-afară
și-am auzit din adânc
suind către simțuri
magnetic
o Odă
ce parcă atunci, pentru
întâia oară în viață,
o auzeam
deși
prin sertarele minții
găsisem o fișă măruntă
pe care scria
un nume german
uimit
am adormit la loc
să visez mai departe
frumos

incantații

enigmatic, mic și șters,
m-abordează câte-un vers
cu arome de-univers
și mă-mpiedică la mers
îl simt în preajmă cum pufnește
se alintă voinicește
face tumbe

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i> , VALENTIN MARICA/5
mofete de foc/7
Imagini/8
întrebări indiscrete/9
Labirintul/11
slujirea cuvântului/12
Semeț/15
toamnă pe alei la Vatra Dornei/16
soartă /17
Vis/19
sens și rost/20
Viespi/21
Tarantela/23
migrenă/24
lecturi la capăt de dig/25
Lacrima/27
somn agitat/28
rugă/29
pagină albă/30
destin/31
Joc/32
apocalipsă/33
Rondel/35
Pace/36
îți amintești/37
Șarpele/39
zeiță/40
bucurii ascunse/41
Concurs/43
catren /45
Odihnă/46
Uimire/48

Întâmplare/49
ți-aș fi.../50
sosim/51
mi-e frică/53
amintiri, amintiri.../54
destin asumat/55
mă răsfăț/57
mă lepăd/58
miracole/59
Balaurul/61
zbor/62
asfințit/63
Cerneala/65
cădere/66
Gri/67
Meșter/69
Mărturisire/71
ne-am întâlnit/72
zadarnic/73
visе în cui albastru/74
hârciog/75
recital/76
incantații/77